

Arrest

nr. 76 336 van 29 februari 2012
in de zaken RvV X en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS en van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BUYSSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 november 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Na de dood van uw ouders woonden u en uw broer, D.(...) S.(...), bij jullie tante, G.(...) L.(...). U werkte als assistent aan de universiteit van Grozny. Op 13 september 2009 verliet uw broer het huis en keerde niet meer terug. U wist niet wat er met hem gebeurd was. Op 16 september 2009 ging u samen met uw tante naar het parket om aangifte te doen van zijn verdwijning. Daar vernamen jullie echter dat uw broer zich aangesloten zou hebben bij een rebellengroep. Dezelfde dag werden u en uw tante meegenomen door de ROVD voor ondervraging. Ze vroegen u naar de verblijfplaats en de activiteiten van uw broer. Op 18 september 2009 ging u samen met uw tante naar de televisiezender GTRK om de medewerkers te vragen te berichten over de verdwijning van uw broer en een foto van hem te tonen. Ze wilden jullie echter niet helpen. Daarna werden u en uw tante bijna elke week meegenomen voor ondervraging door verschillende ordediensten, zoals de MVD, RUBOP, en de zogenaamde zesde afdeling. Tijdens deze ondervragingen werd er geen fysiek geweld gebruikt, maar u werd wel onder zware psychologische druk gezet. De leden van de ordediensten dreigden er dikwijls mee om u te vermoorden als u hen geen informatie over uw broer zou geven. Uw oom, G.(...) U.(...), werd eveneens verschillende keren meegenomen door de ordediensten. Hij werd ook enkele keren ondervraagd door de FSB. Op 20 juli 2010 werden u en uw oom samen opgehaald door leden van de ROVD. Jullie vernamen dan dat uw broer op 19 juli 2010 tijdens een operatie van de ordediensten werd gedood in het dorp Serzhanyurt. De ordediensten brachten jullie naar het mortuarium voor de identificatie van zijn lichaam. Op 23 juli 2010 kreeg uw oom de toestemming van de autoriteiten om uw broer te begraven. Daarna werden jullie nog meerdere keren meegenomen voor ondervraging door de verschillende ordediensten. Jullie werden ook voortdurend in het oog gehouden. U durfde alleen nog buitenkomen als u vergezeld werd door familieleden. Uw oom en tante besloten dat het beter was dat u het land zou verlaten. Op 25 november 2010 vertrok u met de wagen vanuit Grozny naar Brest, Wit-Rusland. Daar bent u in een minibus gestapt waarmee u naar België gereden bent. U kwam op 29 november 2010 in België aan en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon van uw tante vernomen dat de ordediensten verschillende keren bij haar zijn langsgekomen op zoek naar u. Uw oom werd nog enkele keren meegenomen voor ondervraging en heeft het land ook verlaten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, de overlijdensaktes van uw ouders, een kopie van de geboorteakte van uw broer S.(...), uw werkbadge, uw medische verzekeringspolis, een bewijs van de belastingdienst, uw diploma, een faxkopie van enkele bladzijden uit uw intern paspoort, een foto van het graf van uw broer S.(...), een kopie van een foto van uw broer S.(...), een faxkopie van een attest van het gerechtelijk bureau van medische expertise waarin aan uw oom de toestemming gegeven wordt om uw broer te begraven, en een psychologisch attest d.d. 07/09/2011.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreesde vanwege de autoriteiten omwille van de vermeende betrokkenheid van uw broer bij rebellenactiviteiten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Zo verklaarde u dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land nog verschillende keren bij uw tante Lala zijn langsgekomen op zoek naar u, omdat ze vermoedden dat u zich bij de rebellen had aangesloten. Uw oom U.(...) werd ook nog enkele keren meegenomen voor ondervraging. U kon echter niet preciseren welke ordediensten naar u waren komen vragen noch wanneer het was. U wist ook niet wanneer uw oom nog werd meegenomen. U stelde voorts dat uw oom ondertussen eveneens het land ontvlucht is, maar u bleek niet te weten wanneer hij dit deed noch naar waar hij gegaan is. U wist ook niet of uw tante zelf nog werd meegenomen door de ordediensten voor ondervraging. Verder dacht u dat u niet officieel gezocht werd door de ordediensten, maar daar was u

helemaal niet zeker van. U bleek evenmin te weten of u al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld en of er convocaties op uw naam waren toegekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/09/2011, p. 2-3). Dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen, aangezien uit uw verklaringen toch gebleken is dat u vanuit België regelmatig telefonisch contact hebt met uw tante in Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/09/2011, p. 2). U stelde weliswaar dat u uw tante niet om meer informatie durfde te vragen via de telefoon, omdat u bang was dat de telefoonlijnen afgeluisterd werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/09/2011, p. 2-3). U hebt echter geen enkele poging ondernomen om via andere personen of andere kanalen meer concrete informatie te verkrijgen over de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem. Uw uitleg dat u niet weet op welke manier u meer informatie zou kunnen bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/09/2011, p. 4), is weinig overtuigend te noemen. Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Bovendien kon u het Commissariaat-generaal ook onaannemelijk weinig informatie verschaffen met betrekking tot de activiteiten en vervolgingsproblemen van uw broer S.(...), omwille waarvan u zelf toch ook vervolging vreest vanwege de autoriteiten. U wist slechts dat uw broer tijdens een militaire operatie werd gedood in het dorp Serzhanyurt. U kon echter geen verdere informatie geven over de precieze omstandigheden van zijn dood. U kon ook niet zeggen of er nog andere rebellen bij betrokken waren. U wist niet door welke ordediensten uw broer precies gedood werd. (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2011, p. 2-3). Met betrekking tot de beschuldigingen tegen hem wist u enkel dat hij lid zou geweest zijn van een rebellengroep, maar u kon niet preciseren over welke rebellengroep het dan ging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2011, p. 14). U kon zelfs niet met zekerheid zeggen of uw broer al dan niet effectief betrokken is geweest bij rebellenacties (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2011, p. 4, 9). U hebt ook geen enkele poging ondernomen om hierover enige informatie te bekomen. Meer nog, uit uw verklaringen is zelfs gebleken dat u dit niet nodig vond (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2011, p. 14). Uw gebrek aan kennis over de problemen van uw broer raakt aan de kern van uw asielrelaas. Gezien de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en gezien de bestaande familieband kan redelijkerwijs verwacht worden u minstens pogingen zou ondernemen om zich hierover verder te informeren. Dergelijke nalatige handelingen wijzen opnieuw een gebrek aan interesse in uw problemen of uw situatie in uw land en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vervolgingsvrees. De vaststelling dat u bij uw vertrek uit uw land blijkbaar onder uw eigen naam met de wagen door de Russische Federatie gereisd bent, is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten. Te meer daar uit uw verklaringen duidelijk gebleken is dat u op het moment van uw vertrek uit uw land onder de specifieke aandacht van de autoriteiten stond. U verklaarde toch gemerkt te hebben dat u voortdurend in het oog werd gehouden door de ordediensten en dat u daardoor alleen nog maar durfde buitenkomen als u vergezeld werd door familieleden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2011, p. 13). Toen de interviewer u er vervolgens op wees dat u dan toch een risico genomen had door op die manier te reizen, stelde u dat u geen andere keuze had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2011, p. 15). Ondanks het feit dat u zich bewust was van de risico's verklaarde u echter geen voorzorgen genomen te hebben om controles te vermijden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/09/2011, p. 11). Dergelijke verklaringen zijn dan ook weinig overtuigend te noemen. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie. U verklaarde dat u in Brest, Wit-Rusland, in een minibus gestapt bent waarmee u naar België gereden bent. U wist niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U hebt wel gezien dat u ergens een landsgrens bent overgestoken, omdat de minibus toen gestopt is en de chauffeur uitgestapt is om bepaalde documenten te tonen. U hebt zelf geen documenten moeten tonen. U wist niet of er voor u al dan niet reisdocumenten gebruikt werden. De chauffeur heeft met u ook geen afspraken gemaakt wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2011, p. 8-9). Dergelijke verklaringen betreffende uw binnenkomst in de Europese Unie kunnen niet geloofwaardig genoemd worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop niet voorbereid zou zijn door de smokkelaar en kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u minstens ervan op de hoogte zou zijn of er

enige reisdocumenten voor u gebruikt werden. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte, de overlijdensaktes van uw ouders, uw werkbadge, uw medische verzekeringspolis, een bewijs van de belastingdienst, en uw diploma bevatten louter persoonsgegevens van uzelf en uw ouders, gegevens in verband met uw studies en werk, en gegevens inzake uw persoonlijke administratie die hier niet in twijfel getrokken worden. De door u voorlegde geboorteakte van uw broer, die overigens slecht leesbaar is, en het attest van het gerechtelijk bureau van medische expertise, betreffen slechts een kopie en een faxkopie waaraan weinig bewijswaarde gehecht kan worden, aangezien gekopieerde en gefaxte documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden. Hetzelfde kan gezegd worden van de faxkopie van enkele bladzijden uit uw intern paspoort. De foto waarop volgens uw verklaringen het graf van uw broer te zien is, kan uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven, aangezien foto's geen enkele garantie bieden voor de authenticiteit van wat er wordt afgebeeld. Aan de kopie van de foto waarop volgens uw verklaringen uw broer te zien is, kan evenmin een grote bewijswaarde gehecht worden. Hoe dan ook wordt de informatie in de kopies niet betwist, de informatie met betrekking tot uw broer bevestigt enkel dat u een broer heeft, dat hij overleden is, en dat zijn lichaam door de autoriteiten is vrijgegeven voor de begrafenis. Deze feiten zijn geen aanwijzing dat uw broer banden had met de rebellen en dat u en uw familie ten gevolge hiervan problemen kenden. Het psychologisch attest tenslotte bevat de bevindingen van de psychotherapeut aangaande uw mentale gezondheidstoestand gebaseerd op uw eigen verklaringen. Ofschoon begrip kan worden opgebracht voor uw psychologische problemen, kan worden opgemerkt dat dit attest bovenstaande argumentatie niet kan wijzigen. Er dient namelijk op gewezen te worden dat een psychotherapeut weliswaar vaststellingen kan doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van de patiënt, en hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Hij kan echter niet met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw problemen, zodat dit attest geen sluitend bewijs vormt van uw beweerde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting geeft advocaat P. LIPS aan dat hij door advocaat S. BUYSSE werd opgevolgd.

2.2. In de inleidende paragrafen van haar verzoekschrift houdt de verzoekende partij een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij benadrukt verder dat zij recht moet hebben op een effectief rechtsmiddel en vraagt om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.3. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van de verzoekende partij niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan. De verzoekende partij merkt op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat *“de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst”*. Daarnaast stelt zij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij heeft voor haar leven. De verzoekende partij, die ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst en die, zo stelt zij, niet alleen vanuit haar uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in haar land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen, oppert voorts dat het CEDOCA-document correct is, maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. Immers, zo merkt zij op, is de conclusie onjuist. Zij verwijst hiervoor in de eerste plaats naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal: *“de situatie in Tsjetsjenië blijft complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”*. Vervolgens verwijst zij naar de ‘Subject related briefing “Russische federatie/Tsjetsjenië” aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ en naar het standpunt van het UNHCR in de Duitse taal van 7 april 2009, getiteld *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”*. Meer specifiek wijst zij op de risicoprofielen die in deze documenten naar voor worden gebracht. De verzoekende partij merkt ook op dat er in principe noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland een binnenlands vluchtalternatief is. De verzoekende partij herinnert vervolgens aan een welbepaalde passage die zij citeert en die volgens haar de wijze woorden bevat van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de conventie van Genève”* en omschrijft het als *“het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*. Voorts wenst de verzoekende partij met betrekking tot de bestreden beslissing op te merken dat: *“1. Door pogingen iets duidelijk te maken is het mijn probleem begonnen. Mijn nonkel heeft me niet over alle gevallen verteld daarom kan ik niet alles weten. Ik weet hoeveel keer heeft met mij samen, maar apart van mij hoeveel weet ik niet. Ik heb niet gezegd dat ik naar mijn tante gebeld, ik heb gezegd dat mijn tante gebeld van vaste telefoon van uit de stad. Alle pogingen iets te proberen duidelijk maken over mijn probleem kon mog meer problemen te brengen. 2. Ik heb enkel op vragen geantwoord. In azil centrum sommige vrouwen hebben me bang gemaakt, ze hebben gezegd dat alle informatie van commissariaat gaat naar ordediensten in Rusland. Darrom heb ik niet alles verteld en niet namen*

genoemd. *Mijn broer naar buiten gegaan met een man, madat hebben wij hem niet meer gezien en na een jaar was nieuws dat hij tijdens speciale operatie vermoord in een dorp Sergen urt. Hoe kan ik weten over detaise? (nieuws erover staat op www.mwdchr.ru). Ik heb wel gezegd dat federale orde dinsten en tsjetsjenische ordediensten hebben hem vermoord. Nadat de man die heb hem meegenomen een nieuwe auto gekregen en verhoging in dienst. Heb wel problemen ook van kant die man, omdat ik heb genoemd in een verklaring in Tsjetsjenie. Ik kan niet weten over rebellen, hoeveel groepen ze hebben en hoe noemen ze. Mijn broer absoluut zeker geen deel genomen in enkel rebellen groepen. 3. Ik heb van mijn werk door mijn tante genomen en direkt hebben wij vertrekken door Rusland naar Witterusland. Door Rusland rijden was geen probleem omdat niemand heeft onze papieren gevraagd. 4. Voor naar Poland brengen die een lid van EU is het geen enkel probleem. Voor betaling heeft mijn tante alles afgesproken. Met chauffeur was afspraak (ik wel verteld) dat als iemand iets vraagt moet miks zeggen en enkel zwijgen. Mijn paspoort is mijn tante me genomen. Ik probeer het terughalen om hier aan commissariaat dinst af te leggen.”* De verzoekende partij werpt verder op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijst zij erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De verzoekende partij, die stelt dat essentieel dient waargenomen te worden dat zij tijdens haar verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat zij derhalve aan de bewijslast heeft voldaan, laat voorts gelden dat *“rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn”*. Aldus is, zo vervolgt zij, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie in haar land van herkomst wenst de verzoekende partij nog op te merken dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. In een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA, in eerste aanleg), kan men, aldus de verzoekende partij, lezen dat *“het totale percentage van bescherming voor mensen die van de Russische Federatie komende zijn 18 procent bedraagt waarvan (zie bladzijde 24 van het rapport 9,4 procent die het statuut volgens de conventie van Genève krijgen en 6,8% die subsidiaire bescherming krijgen en zegt verder op bladzijde 15 van het rapport dat 80% andere asielaanvragers uit de Russische Federatie zijnde 2247 dossier Tsjetsjenen zijn (of mensen afkomstig uit de Noord Kaukasus)”*. De verzoekende partij haalt vervolgens cijfers aan inzake de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk en Polen en oppert dat daar tegenover de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal staat: *“de situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd; de gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen; tienduizenden ‘Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië; de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd; ... (sic)”*. Volgens de verzoekende partij baart de veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus grote zorgen. Zij wijst er in dit verband op dat afgelopen zomer afscheid is moeten genomen worden van N.E., een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenië die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van afpersing, ontvoering of foltering; dat zij op 15 juli 2009 vermoord werd door gewapende mannen, dat een maand later het echtpaar D.-S. werd vermoord, dat S. voor de hulporganisatie “Red onze Generatie” werkte en dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaalkarakter heeft aangenomen. De verzoekende partij merkt daarna op dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca genaamd, een zogeheten ‘Subject related briefing’ heeft gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn, zo meent ze, zeer relevant, doch de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor een eigen interpretatie van de mensen die over de asielaanvragen moeten oordelen. Bij een lezing van de briefing zou men, aldus de verzoekende partij, kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Echter, zo vervolgt ze, wordt bij het raadplegen van de rijkelijk vermelde bronnen duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document, “sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”, zou naar haar mening dan ook onmiddellijk gevolgd moeten worden door de zinsnede “maar niet ten goede van de burgerbevolking”, dit om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat er dagelijks in de hele Noord-Kaukasische regio een tiental doden door geweld vallen, dat de toedracht van buitengerechtelijke executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering

niet of onvoldoende onderzocht wordt door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat dit ook de reden is waarom er ondanks de “drastisch veranderde situatie” mensen blijven vluchten naar onze contreien. Zij stelt ook dat de verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal, dat zij zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug en dat vluchtelingen een eerlijke kans moeten krijgen op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie en hun vaak getraumatiseerde toestand. De verzoekende partij merkt verder op dat Cedoca in het rapport zelf stelt dat *“niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”* en stelt zich vervolgens de vraag of er dan geen risico meer is voor een onmenselijke behandeling. Tevens oppert zij dat *“als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is”*, dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is en dat wat de bronnen van de verwerende partij betreft, het probleem is dat in Tsjetsjenië een sfeer van ontzettende angst heerst waardoor geen of moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf, nu geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. De verzoekende partij voegt hieraan toe dat elk gezin persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor leden die in de bergen zouden zitten, dat hun huizen in brand worden gestoken indien zij hun familieleden in de bergen niet weten te overtuigen om zich aan te geven, dat iedere werkende 50% van zijn loon moet afstaan aan het Kadyrov fonds, dat Kadyrov rivalen uitschakelt en Tsjetsjenen uit de diaspora probeert terug te halen, dat hij een speciale dienstcel terugkeer inrichtte en dat Europa hierdoor een totaal verkeerd beeld krijgt over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor bijkomende informatie over de angst sfeer die in Tsjetsjenië heerst, verwijst zij naar rapporten/verklaringen van Gannushkina en Tania Lokshina. Verder oppert ze dat de commissaris-generaal duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur, met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Het Commissariaat-generaal spreekt, aldus de verzoekende partij, zelf van gefabriceerde beschuldigingen en het afdwingen van bekentenissen. Het is naar de mening van de verzoekende partij ook duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Of dat nu gebeurt door de Russische federatie zelf dan wel door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische federatie is volgens de verzoekende partij van geen belang. Het feit of het nu Tsjetsjenen zijn die in het kader van de ‘Tsjetsjenisering’ dienen op te treden dan wel door rechtstreekse overheidsautoriteiten uit Moskou is, zo stelt zij, van geen belang bij de beoordeling van het risico ingeval van terugkeer. In verband met de complexe situatie in Tsjetsjenië en het feit dat er mensen vrijwillig zijn teruggekeerd, merkt de verzoekende partij op dat het land verzeild is geraakt in een staat van terreur met een nietsontziende geheime dienst die elke vorm van kritiek op Kadyrov beantwoordt met arrestatie en foltering en dat, verwijzend naar een getuigenis van N.N. tijdens de vredesweek 2008 (Pax Christi Vlaanderen), mensen volledig verlamd zijn van angst en zelfs intellectuelen elke vorm van protest hebben opgegeven uit schrik voor hun leven. Volgens de verzoekende partij oordeelde het Commissariaat-generaal indertijd na te zijn gecorrigeerd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is. Het verhaal herhaalt zich, aldus de verzoekende partij. Daarom, zo stelt zij, hoort het aan de Raad te controleren of het Commissariaat-generaal geen fout heeft begaan door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt. Immers, zo vervolgt zij, dient in het geval van twijfel bij de behandeling van een vrees minstens tijdelijk bescherming geboden te worden tot de beoordeling van de vrees zonder twijfel kan vastgesteld worden. Volgens haar is daarom de Europese richtlijn ingevoerd in het Belgische recht. Echter, zo stelt zij vast, wordt deze richtlijn, in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen, niet toegepast voor etnische Tsjetsjenen. Uiteraard is, aldus de verzoekende partij, een verschillende toepassing van eenzelfde Europese richtlijn objectief niet verantwoord. De verzoekende partij laat vervolgens gelden dat sedert de definitieve beslissing met betrekking tot haar asielaanvraag de subsidiaire bescherming werd ingevoerd in België, meer bepaald op 10 oktober 2007, dit door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/83 met directe werking, dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte, de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en het Vluchtelingenverdrag heeft geschonden en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve volledig faalt. Volgens haar is het zo dat haar rechten in haar land van herkomst actueel niet gevrijwaard zijn, hetgeen, zo stelt zij, duidelijk blijkt uit het dossier en zelfs uit de informatie van Cedoca. Zij wijst er dienaangaande ook op dat mevrouw Gannushkina, voorzitter van ‘Memorial Rusland’, recent bij een zitting van het Europees Parlement nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen gelet op

het hoge risico op schending van onder andere artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst eveneens naar “*de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij*”. Vervolgens vermeldt de verzoekende partij een reeks titels van internetartikelen en rapporten op het internet te vinden met een korte samenvatting en/of omschrijving ervan. De verzoekende partij is ook van mening dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens haar bevat de bestreden beslissing enkel een algemene stijlfomule en wordt puntje b inzake “*artikel 48*” niet goed behandeld. De verzoekende partij stelt verder dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en merkt op dat de interpretatie van de gegevens hier niet langer een probleem is. Tenslotte, zo oppert zij, stelt het bericht ook dat er in Tsjetsjenië een situatie van “*straffeloosheid*” heerst. Derhalve vraagt zij ondergeschikt om haar subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier. De verzoekende partij merkt voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stelt zij, enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus de verzoekende partij, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens de verzoekende partij een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stelt zij, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laat de verzoekende partij voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgt zij, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens de verzoekende partij niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Zij voegt hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoekende partij, die opmerkt dat zij nood heeft aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren nu hij daartoe alle mogelijkheden zou hebben, merkt voorts op dat als de mensenrechtenorganisaties (zich) terugtrekken, het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Zij verwijst hiervoor naar een nieuwsbericht omtrent de stopzetting van de activiteiten van Memorial in Tsjetsjenië en besluit dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot “*een onderzoek van alle feiten*” relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus de verzoekende partij, zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

3.2. Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien zij niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of – beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar de verzoekende partij tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de

formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat de verzoekende partij louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst in de eerste plaats op het belang van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Tsjetsjenië. De beslissing steunt verder op de vaststelling dat verzoekster onvoldoende pogingen heeft ondernomen om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsprobleem. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoeksters nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in haar huidige situatie in haar land van herkomst, wat, zo wordt eraan toegevoegd, afbreuk doet aan haar beweerde vrees voor vervolging. Daarnaast wordt gesteld dat verzoekster het Commissariaat-generaal onaannemelijk weinig informatie kan verschaffen met betrekking tot de activiteiten en vervolgingsproblemen van haar broer, S. genaamd, omwille waarvan zijzelf toch ook vervolging vreest vanwege de autoriteiten. Volgens het Commissariaat-generaal heeft verzoekster ook geen enkele poging ondernomen hierover meer informatie te bekomen en blijkt zelfs uit haar verklaringen dat zij dit niet nodig vond. Dergelijke nalatige handelingen, zo luidt het, wijzen opnieuw op een gebrek aan interesse in haar problemen of haar situatie in haar land van herkomst en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaarde vervolgingsvrees. Voorts wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat de vaststelling dat verzoekster bij haar vertrek uit haar land van herkomst onder haar eigen naam met de wagen door de Russische Federatie gereisd is, moeilijk in overeenstemming te brengen is met haar beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten. Er wordt evenmin geloof gehecht aan haar verklaringen aangaande haar illegale binnenkomst in de Europese Unie. Het Commissariaat-generaal verdenkt verzoekster er ook van reisdocumenten die zij bij haar reis naar België zou gebruikt hebben, verborgen te houden. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing, op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, geoordeeld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn, zo wordt tot slot gesteld, niet van aard dat ze afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

3.5. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds haar vlucht uit haar land van herkomst weinig tot geen ernstige inspanningen heeft ondernomen om meer informatie te bekomen over de omstandigheden en de evolutie van haar problemen. Verzoekster geeft aan dat de enige persoon uit haar land van herkomst waarmee ze heden nog contact heeft haar tante is. Deze zou haar, zo verklaarde ze tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, echter geen informatie willen geven omtrent haar vervolgingsproblemen: *“als ik vragen stel, antwoordt ze dat ik het niet moet weten, ze vraagt enkel of alles in orde is”* (stuk 10, gehoorverslag CGVS 23/03/2011, p. 6). Tijdens haar tweede gehoor gaf verzoekster aan de commissaris-generaal ook aan dat *“u moet begrijpen dat we via de telefoon niet over kunnen praten”*, zonder toe te lichten waarom zij niet via de telefoon kan communiceren (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/09/2011, p. 3). Verzoekster heeft, zo blijkt uit haar verklaringen, afgezien van die beweerde vruchteloze pogingen tot het inwinnen van bijkomende informatie bij haar tante, geen enkele andere poging ondernomen om meer informatie te verkrijgen omtrent de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsproblemen. Toen haar tijdens het eerste gehoor de vraag werd gesteld of zij niet via andere personen dan haar tante, bijvoorbeeld via NGO's en/of mensenrechtenorganisaties informatie kon verkrijgen, antwoordde verzoekster, die tijdens dat gehoor overigens ook te kennen gaf dat ze het niet nodig vond om meer informatie te bekomen over haar situatie, dat ze niet wist bij welke organisaties ze dit zou moeten doen en dat ze met niemand anders dan haar tante contact heeft (stuk 10, gehoorverslag CGVS 23/03/2011, p. 6, 14 en 15). Wanneer verzoekster tijdens haar tweede gehoor, dat op 8 september 2011 plaatsvond oftewel bijna een half jaar na het eerste gehoor van 23 maart 2011, opnieuw werd gevraagd of zij vanuit België niet via andere personen dan haar tante meer informatie kan bekomen, via NGO's en/of mensenrechtenorganisaties, antwoordde verzoekster: *“omdat ik niet in waarheid geloof, in onze republiek heeft enkel onze president rechten, al de rest niet”* (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/09/2011, p. 4). Toen de commissaris-generaal haar vervolgens de vraag stelde of ze daartoe pogingen had ondernomen, beantwoordde verzoekster deze ontkennend en gaf ze als reden dat ze weet dat het

zinloos is (*Ibid.*, p. 4). Verzoeksters verklaringen getuigen van een ernstig gebrek aan interesse in de afwikkeling van haar problemen, wat de geloofwaardigheid ervan relativeert. In zoverre verzoekster thans laat gelden dat ze niet alles kan weten omdat haar oom niet alles vertelde, rechtvaardigt dit geenszins haar verzuim om via andere minder rechtstreekse kanalen, zoals een NGO en/of een mensenrechtenorganisatie, informatie te proberen te bekomen. Het verzuim van verzoekster wijst, zoals de commissaris-generaal terecht stelde, op een gebrek aan interesse in haar situatie in haar land van herkomst en doet derhalve afbreuk aan haar beweerde vrees voor vervolging.

Het is overigens zeer merkwaardig en weinig aannemelijk dat de tante van verzoekster haar geen informatie zou willen verschaffen, terwijl deze, zoals blijkt uit de gehoorverslagen, intussen wel bereid was allerlei documenten door te faxen die verzoekster ter staving van haar asielrelaas heeft neergelegd (stuk 10, gehoorverslag CGVS 23/03/2011, p. 3 en stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/09/2011, p. 4). Verzoeksters huidige opmerking dat *"Ik heb niet gezegd dat ik naar mijn tante gebeld, ik heb gezegd dat mijn tante gebeld van vaste telefoon van uit de stad"* doet weinig ter zake. De discussie over wie het initiatief nam om te telefoneren doet niet terzake en wijzigt niets aan de vaststelling dat er wel degelijk telefonisch contact is geweest tussen verzoekster en haar tante had, zodat van haar kon worden verwacht via deze weg meer informatie te vragen omtrent de actuele stand van haar problemen.

3.6. De Raad merkt in het licht van het voorgaande ook op dat verzoekster klaarblijkelijk er nog steeds niet in slaagt om duidelijkheid te scheppen omtrent het feit of zij in haar land van herkomst al dan niet officieel zou worden gezocht, of men er haar al dan niet officieel in beschuldiging heeft gesteld en of er op het adres van haar tante nog convocaties op haar naam zouden zijn toegekomen. Verzoekster blijkt evenmin bij machte te verhelderen welke ordediensten er nu precies naar haar op zoek zouden zijn en kan evenmin aangeven of haar tante nog door de ordediensten zou zijn meegenomen voor ondervraging. Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht ernstige pogingen te ondernemen om duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas, waardoor de onwetendheid van verzoekster ernstig afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid.

3.7. Verzoekster geeft thans ook zelf te kennen nog steeds erg onwetend te zijn omtrent en zich niet te hebben geïnformeerd aangaande de activiteiten en vervolgingsproblemen van haar broer, S. genaamd, nochtans de spilfiguur in haar relaas aangezien volgens haar verklaringen haar vervolgingsproblemen zouden zijn begonnen vanaf het moment dat hij verdween (stuk 10, gehoorverslag CGVS 23/03/2011, p. 10). Verzoekster stelt thans zeer algemeen dat *"mijn broer absoluut zeker geen deel genomen in enkel rebellen groepen"* (Verzoekschrift, p. 7), wat zeer merkwaardig is aangezien ze eerder aangaf niet te weten of haar broer lid was van een groepering (stuk 10, gehoorverslag CGVS 23/03/2011, p. 4 en 9). Voorts geeft ze aan dat ze nog steeds niets weet *"over rebellen, hoeveel groepen ze hebben en hoe noemen ze"* en verklaart ze niet te weten hoe ze op de hoogte kan geraken van dergelijke *"detaise"* (Verzoekschrift, p. 7). Verzoekster blijkt dus nog steeds niet bij machte verdere informatie te verschaffen over de precieze omstandigheden van de dood van haar broer S. Ze beperkt zich in haar verzoekschrift tot de herhaling dat deze om het leven zou zijn gebracht door *"federale orde dinsten en tsjetsjenische ordediensten"* (Verzoekschrift, p. 7), doch verheldert niet om welke ordediensten het precies gaat. Verder verwijst ze zeer algemeen naar een internetsite, waarop volgens haar nieuws zou staan, zonder verder enige toelichting te geven om welke informatie het gaat. Verzoekster blijkt dus nog steeds onwetend omtrent de omstandigheden waarin haar broer S. de dood vond en omtrent de problemen die daaraan zouden zijn voorafgegaan, wat essentiële elementen zijn die de kern van haar relaas raken. Zo weet verzoekster niet van welke rebellengroep haar broer door de autoriteiten wordt geacht lid te zijn en heeft zij geen enkele poging ondernomen om dienaangaande meer informatie te bekomen, wat op ernstige wijze de geloofwaardigheid hypothekeert.

3.8. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Aan verzoekster werd van bij het begin van de procedure duidelijk gemaakt dat men naar waarheid, nauwkeurig en volledig dient te antwoorden (stuk 17, Vragenlijst, p. 1). Verzoekster blijkt thans haar asielrelaas aan te passen en een nieuwe wending te geven door voor het eerst gewag te maken van *"een man"* die haar broer zou hebben ontvoerd, die hiervoor nadien rijkelijk zou zijn beloond en met wie zijzelf ook problemen zou hebben, omdat ze hem heeft *"genoemt in een verklaring in Tsjetsjenië"* (Verzoekschrift, p. 7). Verzoekster tracht deze nieuwe wending in haar verzoekschrift te rechtvaardigen door te stellen dat ze vooraf niet alles heeft gezegd en geen namen heeft genoemd omdat in het asielcentrum vrouwen haar zouden bang gemaakt hebben door te zeggen dat alle informatie van het Commissariaat-generaal naar de ordediensten in Rusland gaat. Deze poging tot

rechtvaardiging van haar eerdere stilzwijgen, die geenszins met objectieve gegevens wordt onderbouwd, is, gezien de medewerkingsplicht die op de asielzoeker rust, onaanvaardbaar. Met betrekking tot deze nieuwe verklaringen stelt de Raad vast dat verzoekster haar betoog omtrent de vermeende ontvoerder van haar broer, geheel niet concreet uitwerkt. Het betreffen aldus slechts blote beweringen die niet in het minst worden gepreciseerd en met geen enkel begin van bewijs worden gestaafd. Deze algemene beweringen zijn dan ook allerminst bij machte enige afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde onwetendheid van verzoekster en versterken integendeel de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen.

3.9. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoekster verklaart tijdens haar reis door Rusland geen problemen te hebben gekend *“omdat niemand heeft onze papieren gevraagd”* (Verzoekschrift, p. 9). Dit neemt echter niet weg dat haar reis door de Russische Federatie een zeer risicovolle onderneming was, zoals verzoekster tijdens haar horen zelf toegaf (stuk 10, gehoorverslag CGVS 23/03/2011, p. 15 en stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/09/2011, p. 11). Verzoekster gaf op het Commissariaat-generaal ook aan, ondanks het grote risico op controles, geen voorzorgsmaatregelen te hebben getroffen met het oog op de reis (stuk 7, gehoorverslag CGVS 08/09/2011, p. 11). De vaststelling dat verzoekster, die volgens haar verklaringen onder de negatieve aandacht van de autoriteiten zou hebben gestaan, onder haar eigen naam met de wagen door de Russische Federatie zou zijn gereisd, en dit zonder vooraf enige voorzorgsmaatregel te treffen, is, zoals het Commissariaat-generaal terecht stelde, moeilijk in overeenstemming te brengen met haar beweerde ernstige vrees voor vervolging.

Wat haar illegale binnenkomst in de Europese Unie betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster, die in haar verzoekschrift bij haar verklaringen aangaande haar reisroute blijft, waarvan ze er enkele herhaalt, en die zich opmerkelijk genoeg plots wel blijkt te herinneren via welk land ze de EU zou zijn binnengekomen, met name Polen, niets inbrengt tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal. De Raad beaamt bijgevolg deze motieven, die gestoeld zijn op objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 21, Landeninformatie, CEDOCA Antwoorddocument tch2006-180wb, deelfiche, Fédération de Russie / Tchétchénie, toegang Schengenzone 21/11/2006).

3.10. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.12. wordt gesteld. De verzoekende partij kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

3.11. De verzoekende partij vraagt in fine van haar verzoekschrift haar *“de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.”* Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas, kan de verzoekende partij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De huidige kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Zoals reeds werd opgemerkt, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

3.12. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de actuele situatie in haar land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient zij aan te tonen dat haar *“(…) leven of (…) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting,

Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met de algemene kritiek als zou de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen zijn en de veiligheidssituatie in geheel de Noord-Kaukasus grote zorgen baren en met de algemene verwijzing naar een Duitstalig standpunt van het UNHCR van 7 april 2009, wijze woorden van de voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève, die zij omschrijft als *“Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*, titels van op het internet consulteerbare krantenartikelen en rapporten, al dan niet voorzien van een korte samenvatting en/of omschrijving, en de *“Subject related briefing “Russische federatie/Tsjetsjenië “Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”*, oftewel de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, niet in concreto aantoonde dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit voormelde aan het administratief dossier gevoegde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, die door de verzoekende partij weliswaar summier wordt bekritiseerd, doch niet wordt weerlegd en die dateert van 2011, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 21, Landeninformatie, *‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’*, 20/06/2011). Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.13. Meer algemeen merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.14. De verzoekende partij heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voert de verzoekende partij aan dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest. De verzoekende partij is van mening dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht, maar dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Zij wijst dienaangaande op belangrijke ontwikkelingen in het mensenrechtencontentieux, met name de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Zij is ervan overtuigd dat deze belangrijke ontwikkeling gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Voorts citeert zij artikel 6 van het Verdrag van Maastricht zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, om vervolgens te stellen dat het Handvest in elk geval, in tegenstelling tot vroegere rechtspraak, wél bindende werking heeft. De verzoekende partij merkt ook op dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben, doch thans niet voldoet aan deze vereiste. Verder merkt zij op dat om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest verwezen kan worden naar jurisprudentie (van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) inzake artikel 6 van het EVRM, welke zij vervolgens uitgebreid aanhaalt. Voorts oppert zij dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is, dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, maar om verklaringen van mensen welke beoordeeld

worden op hun geloofwaardigheid en dat het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen, uit het verleden blijkt, met name de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oftewel de voorganger van de Raad. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat de procedure bij de Raad geenszins de rechten van verdediging en de volle rechtsmacht waarborgt. Zij merkt dienaangaande op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald, aldus de verzoekende partij, dient de Raad zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar Tsjetsjenië. De verzoekende partij meent dat de rechten van verdediging geschonden worden nu zij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze mogelijkheid in casu verboden minstens niet voorzien is.

Volgens de verzoekende partij, die opmerkt dat het ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces ofwel een 'fair trial', kan er geenszins sprake zijn van een processuele gelijkwaardigheid van partijen. Zij stelt hieromtrent dat zij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, doch dat van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Het past, aldus de verzoekende partij, evenwel dat de verzoekende partij in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. De verzoekende partij, die opmerkt dat ofschoon het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit de facto niet het geval is, betoogt voorts dat zij zich de facto tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verweert. Derhalve, zo vervolgt zij, laakt zij het feit dat zij in tegenstelling tot laatstgenoemde geen repliekmemoire kan indienen. Zulks maakt, aldus de verzoekende partij, dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is. De verzoekende partij verzoekt de Raad tot slot een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”* *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”.*

3.16. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

3.17. Zoals reeds eerder aangehaald (zie punt 2.2.), blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie over deze kwestie wordt verworpen.

3.18. Met betrekking tot de processuele gelijkwaardigheid van de partijen, wijst de Raad op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de

nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). De door de verzoekende partij gelibelleerde prejudiciële vraag is niet dienstig aangezien *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt bijkomend op dat de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet heeft gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Derhalve lijkt het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet vereist om over de vordering uitspraak te doen. In weerwil van de verzuchtingen van de verzoekende partij besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van “*full jurisdiction*”.

3.19. Ten overvloede kan worden gewezen op arrest nr. 45/2010 van het Grondwettelijk Hof van 29 april 2010 waarin werd geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoire kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en verzoeker had alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214 222).

3.20. Wat tot slot het betoog betreft dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar Tsjetsjenië, wordt verwezen naar hetgeen onder puntjes 3.11 en 3.12. werd vastgesteld inzake de vraag van verzoekende partij om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 83 274 / IV en RvV 84 262 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN